

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivanou Paloučkovou v právní věci žalobce [redacted], narozeného [redacted], bytem [redacted], v řízení zastoupeného JUDr. Miroslavem Kříženeckým, advokátem se sídlem AK Na Sadech 21, 370 01 České Budějovice, proti žalovanému Myslivecké sdružení Věžovatá Pláně – Poluška, IČ 46621172, se sídlem Věžovatá Pláně, v řízení zastoupeného JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem se sídlem AK Na Sadech 4/3, 370 01 České Budějovice, o přezkoumání rozhodnutí orgánu sdružení

t a k t o :

- I. Vyslovuje se neplatnost rozhodnutí členské schůze ze dne 25. 4. 2014 Mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška o vyloučení žalobce z tohoto spolku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení k rukám advokáta JUDr. Miroslava Kříženeckého částku 42.280 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Českém Krumlově dne 12. 6. 2014 domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že rozhodnutí členské schůze o vyloučení člena ze dne 25. 4. 2014 Mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška, není v souladu se zákonem a platnými stanovami tohoto sdružení a dále aby soud přiznal žalobci náhradu

nákladů řízení. Žalobní petit žalobce upřesnil podáním ze dne 7. 8. 2014, navrhl, aby bylo rozhodnuto, že se vyslovuje neplatnost rozhodnutí členské schůze ze dne 25. 4. 2014 Mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška o vyloučení žalobce z tohoto spolku. Soud usnesením ze dne 14. 8. 2014, které nabylo právní moci 18. 8. 2014, tuto změnu žalobního návrhu připustil.

Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 7. 7. 2014, když nárok žalobce neuznal. Uvedl, že považuje žalobu za předčasnou a řádně neodůvodněnou, zejména z pohledu tvrzení existence naléhavého právního zájmu a dále uvedl, že považuje petit za nikoli řádný. Žalovaný namítal zejména, že žalobu mohl žalobce podat až po konečném rozhodnutí spolku. Žalobce měl podle názoru žalovaného po doručení oznámení o svém vyloučení navrhnout, aby jeho vyloučení přezkoumala rozhodčí komise, v případě žalované revizní komise. Pokud by rozhodčí komise potvrdila rozhodnutí členské schůze o vyloučení žalobce, vznikla by žalobci teprve potom aktivní legitimace k podání žaloby na přezkoumání rozhodnutí o vyloučení z řad žalované. Jelikož žalobci bylo doručeno rozhodnutí o vyloučení dne 20. 5. 2014, jak uvedl žalobce v žalobě, mohl žalobce nejpozději do 4. 6. 2014 podat návrh na přezkum svého vyloučení z řad žalované. Avšak žalovaný žádný takový krok neučinil a návrh na přezkum rozhodnutí o svém vyloučení nepodal. Dále žalobce namítl, že správný petit měl znít na neplatnost rozhodnutí o vyloučení člena, nikoli na určení, že rozhodnutí o vyloučení člena není v souladu se zákonem a platnými stanovami sdružení. Případný nesoulad se zákonem a platnými stanovami totiž automaticky neznamená i neplatnost rozhodnutí orgánu sdružení, když odkázal na § 260 obč. zákoníku, že soud neplatnost rozhodnutí nevysloví, došlo-li k porušení zákona nebo stanov, aniž to mělo závažné právní následky, a je-li v zájmu spolku hodným právní ochrany neplatnost rozhodnutí nevyslovit. Navrhl žalobní návrh zamítnout.

K vyjádření žalovaného se žalobce znovu vyjádřil, uvedl, že s jeho právním názorem nesouhlasí, neboť podle § 240 nového obč. zákoníku o vyloučení člena ze zákona rozhoduje statutární orgán, u žalovaného by tedy přicházel v úvahu výbor – čl. 10 stanov žalovaného, neurčují-li stanoviny jiný orgán. Proti rozhodnutí tohoto orgánu předpokládá zákonodárce v § 241 odvolací mechanismus, tedy podání odvolání k rozhodčí komisi, když toto podání je zásadně obligatorní. Naprosto jiná situace ovšem nastává, pokud o vyloučení člena rozhoduje v I. stupni členská schůze jako nejvyšší orgán spolku. V takové situaci se vyloučený člen může obrátit přímo na soud. S ohledem na skutečnost, že dle stanov žalované ze dne 14. 8. 1992 rozhoduje v I. stupni o vyloučení člena přímo nejvyšší orgán sdružení – členská schůze, neexistuje v daném případě žalované vyšší orgán, který by mohl rozhodnutí nejvyššího orgánu žalované přezkoumávat. Tuto pravomoc nemá ani revizní komise, která je kontrolním a revizním orgánem sdružení, ale za svoji činnost odpovídá zase a pouze členské schůzi. Žalobce uvedl, že jsou mu dobře známa ustanovení nového obč. zákoníku i komentáře k nim, vycházel z koncepce stanov žalované. Pokud neexistoval u žalované žádný orgán, který by byl oprávněn rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí členské schůze, pak mu nezbylo nic jiného, než podat žalobu přímo soudu.

Soud v řízení provedl účastníky navržené důkazy, které zhodnotil jak v jejich vzájemných souvislostech, tak jednotlivě a došel k následujícím skutkovým zjištěním.

Z výpisu ze spolkového rejstříku vedeného Krajským soudem v Č. Budějovicích, odd. L, vložka 1024 bylo zjištěno, že MS Věžovatá Pláně – Poluška má sídlo Věžovatá Pláně, IČ 46621172 a má právní formu spolku.

Žalobce předložil soudu stanovы Mysliveckého sdružení VSC/1-16407/92-R ze dne 18. 11. 1992 potvrzené Ministerstvem vnitra ČR, týkající se Mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška. Ze znění těchto stanov vyplývá, že stanovы nejsou členěny na odstavce, jak uvádí žalobce, a to ve své příloze k zápisu z výborové schůze ze dne 5. 3. 2014, kde odůvodňuje vyloučení žalobce. Žalobce tedy odkazuje na porušení odstavce 5 písm. a), v těchto stanovách však nejsou odstavce ale články. Pod čl. 5 se však nacházejí zásady hospodaření. Práva a povinnosti se nacházejí pod čl. 6, na tento však výborová schůze neodkazovala. Také znění čl. 6 odst. 1 písm. a), které hovoří o zúčastňování se jednání a rozhodování členských schůzí, neodpovídá znění, na něž odkazuje výborová schůze. Stejně je tak i s odkazem na odst. 5 písm. d) a odst. 5 písm. f). Je tedy evidentní, že v příloze k zápisu z výborové schůze žalobce neodkazuje na stanovы mysliveckého sdružení VSC/1-16407/92-R ze dne 18. 11. 1992, které byly registrovány u Ministerstva vnitra ČR. S ohledem na tyto nesrovnalosti soud provedl k návrhu účastníků dotaz u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který v současné době vede spolkový rejstřík a dále i dotaz u Ministerstva vnitra ČR. Z odpovědí na tyto dotazy bylo zjištěno, že nebyly registrovány jiné další stanovы, ačkoli k tomu myslivecké sdružení bylo vyzváno s ohledem na závady v předchozích stanovách. Žalovaný sice soudu sděloval, že přijal nové stanovы, vzhledem k tomu, že tyto nebyly následně zaslány k registraci na Ministerstvo vnitra ČR ani případně následně na Krajský soud v Českých Budějovicích, nelze z nich vycházet jako ze stanov, podle kterých by bylo možno vést vyloučení člena z mysliveckého sdružení. Muselo být tedy postupováno podle platných stanov registrovaných 18. 11. 1992. Na tyto však rozhodnutí o vyloučení člena neodkazuje.

Soud se v dalším zabýval tím, zda členská schůze na 25. 4. 2014 byla svolána v souladu se stanovami. Z výslechu pana Jana Kozla, předsedy mysliveckého sdružení a statutárního orgánu žalovaného bylo zjištěno, že žalobce byl o konání členské schůze informován SMS zprávou, a to týden až deset dní před jejím konáním. Sám žalobce přitom uváděl, že SMS zprávu o konání této členské schůze obdržel 19 hodin před jejím konáním, a to dne 24. 4. 2014 formou SMS zprávy. V té době byl na zahraniční pracovní cestě, nemohl se tedy v žádném případě schůze zúčastnit. Žalovaný žádným způsobem neprokázal, kdy žalobci SMS zprávu odeslal. Žalobce také uváděl, že podle stanov žalovaného, a to čl. 9 odst. 1 se členská schůze svolává pomocí písemné pozvánky alespoň 8 dnů předem, když v pozvánce musí být udán program jednání. Z čl. 9 platných stanov odst. 1 skutečně vyplývá, že členská schůze se svolává nejméně 4x do roka písemnými pozvánkami, alespoň 8 dní předem s udáním programu. V tomto smyslu tedy předvolání SMS zprávou bylo v rozporu s platnými stanovami. Jestliže žalovaný provedením výslechu svědků prokázal, že se členové mysliveckého sdružení shodli na tom, že stačí zasílat pozvání SMS zprávami, pak toto svědkové skutečně potvrdili. Avšak nebylo prokázáno, že by se jednalo o rozhodnutí mysliveckého sdružení by bylo řádným způsobem promítnuto do stanov mysliveckého sdružení. I kdyby zaslání SMS zprávy postačovalo, pak nebyla splněna osmidenní lhůta před konáním této členské schůze, když žalobce obdržel, dle svého prohlášení, SMS zprávu 24. 4. 2014 a žalovaný neprokázal, že to bylo alespoň 8 dní předem. Členská schůze se konala 25.

4. 2014. Podle platných stanov také předvolání na členskou schůzi má obsahovat uvedení programu. Žalobce žádným způsobem nebyl informován o tom, co bude programem členské schůze ani v situaci, kdy programem této členské schůze mělo být jeho vyloučení z mysliveckého sdružení. Statutární orgán žalovaného pan Jan Kozel uváděl, že SMS zprávou žalobce informoval pouze o době konání této schůze, nikoliv o programu. K výslovnému dotazu soudu uvedl, že žalobce předem nevěděl o tom, že bude v programu jeho vyloučení. Jestliže žalobce tedy nebyl žádným způsobem informován o tom, jaký je program této členské schůze ze dne 25. 4. 2014, a jestliže bylo předmětem jeho vyloučení z mysliveckého sdružení, pak s ohledem na svoji zahraniční cestu, kterou pracovně vykonával, se nemohl na členskou schůzi dostavit a k navrhovanému vyloučení se vyjádřit. Jestliže soud zjišťoval dotazem u žalovaného, zda jiným způsobem dal žalobci možnost, aby se k návrhu na vyloučení z mysliveckého sdružení vyjádřil, pak z výsledku předsedy žalovaného pana Jana Kozla bylo zjištěno, že žalobci takovou příležitost před konáním členské schůze nedal.

Soud tedy ohledně předvolání na členskou schůzi dne 25. 4. 2014 uzavírá, že žalovaný nepozval své členy a mezi nimi i žalobce na členskou schůzi řádně a včas v souladu se stanovami, když je nepozval nejméně 8 dní předem, písemně, nesdělil jim program této členské schůze. Žalobce nebyl informován o programu této členské schůze a nebyla mu dána možnost vyjádřit se k návrhu na vyloučení. Přitom dle § 240 odst. 1 nového obč. zákoníku, člen, proti kterému návrh na vyloučení směřuje, musí mít příležitost se s návrhem na vyloučení seznámit, žádat o jeho vysvětlení a doložit vše, co je mu ku prospěchu. Tato podmínka tedy rovněž ze strany žalovaného splněna nebyla.

Jestliže dle § 239 odst. 1, neurčí-li stanovy něco jiného, může spolek vyloučit člena, který závažně porušil povinnosti vyplývající z členství a v přiměřené lhůtě nesjednal nápravu ani po výzvě spolku, pak v tomto případě je nejdříve nutné objasnit, co vůbec bylo důvodem k vyloučení žalobce z členství v mysliveckém sdružení, tedy jaké závažné povinnosti žalobce porušil. V tomto ohledu soud odkazuje na zápis z členské schůze – rozhodnutí členské schůze o vyloučení člena, které odkazuje na přílohu k zápisu z výborové schůze ze dne 5. 3. 2014. Povinnosti, které měl žalobce porušit, jsou zde uvedeny pouze obecně, nejsou dostatečným způsobem konkretizovány. Jestliže je zde uvedeno, že se za porušení povinnosti citují jednotlivá ustanovení stanov, které navíc neodpovídají platným stanovám, pak se jedná samozřejmě o obecnou formulaci a nikoli konkrétní specifikaci konkrétních povinností. Soud má za to, že tento nedostatek náležitostí rozhodnutí o vyloučení žalobce z členství v mysliveckém sdružení nelze dodatečně zhojit tím, že žalobce následně v průběhu jednání řízení konkretizoval, které povinnosti měl žalobce porušit. Žalobce přitom uváděl, že o vyloučení z členství v mysliveckém sdružení rozhodovali myslivci a nikoli právníci, že tedy soud má na toto brát zřetel a posuzovat, zda materiálně byly naplněny podmínky pro vyloučení, nikoli se zabývat tím, zda po formální stránce bylo vyloučení v pořádku. Uváděl, že žalobce se nezúčastňoval brigád, které se v mysliveckém sdružení konaly. Žalobce k tomu uváděl, že pracuje jako řidič kamionu, často se nachází služebně v zahraničí, a proto se nemůže často zúčastňovat brigád konaných mysliveckým sdružením. Podotkl, že brigády se většinou konaly v průběhu pracovního týdne, nikoli v sobotu a v neděli, že tedy měl minimální příležitost se jich zúčastnit. Žalovaný na to reagoval tím, že v jednom případě viděl zaparkovaný žalobcův automobil v blízkosti jeho obydlí, kdy tedy v době brigády musel být žalobce doma. Žalobce k tomu uvedl, že je možné, že se toto stalo, vrátil se z pracovní cesty,

následující den odjížděl na novou pracovní cestu, potřeboval si odpočinout a být s rodinou. Právě proto, že nemohl tyto své povinnosti plnit, bylo dohodnuto, že bude obdělávat políčka mysliveckého sdružení, když tyto své povinnosti splnil. Jestliže žalovaný uváděl, že políčka nebyla obdělána žalobcem a že tedy kvůli tomu nedostali v roce 2014 dotace, pak z výsledku hospodáře i statutárního orgánu mysliveckého sdružení bylo zjištěno, že žalobce za pomoci strojů rodinných příslušníků políčka skutečně obdělával. Žalobce uvedl, že na jedno políčko se nemohl s technikou dostat, neboť se jednalo o políčko velmi malé. Přitom však vše připravil tak, jak potřeboval žalovaný. Za ta období, kdy políčka obdělával, žalovaný dotace dostal. Z výsledku hospodáře potom bylo zjištěno, že dotace nebyly obdrženy za rok 2014, když o ně myslivecké sdružení nepožádalo proto, že nebyly splněny podmínky pro jejich přiznání, tedy obdělání těchto políček. Žalobce přitom podotýkal, že toto již není období, kdy měl plnit tuto svoji povinnost, neboť byl v dubnu 2014 z mysliveckého sdružení vyloučen. Udělal na políčkách v roce 2014 jen některé přípravné práce, po svém vyloučení zcela logicky již žádné práce nedělal. Za neposkytnutí dotací za toto období tedy nenese žádnou odpovědnost. Toto tvrzení žalobce podpořil i výslech jeho otce pana [redacted] a jeho strýce pana [redacted], kteří vlastní v honitbě mysliveckého sdružení velké množství pozemků a kteří mají stroje pro obdělávání polí, jež využíval i žalobce při obdělávání mysliveckých políček. Potvrdili, že v na jaře roku 2014 přípravné práce pro myslivecké sdružení na políčkách udělali. Provedení prací potvrdil i svědek [redacted].

Jestliže tedy žalobce měl ze strany mysliveckého sdružení, jak členové mysliveckého sdružení v řízení potvrdili, povoleno, aby na místo zúčastňování se brigád, jež se konaly v pracovním týdnu, kdy žalobce býval pracovní mimo republiku, mohl nahradit tuto svoji neúčast obděláváním mysliveckých políček, pak žalovaný neprokázal, že by svoje povinnosti žalobce neplnil. Také další v průběhu řízení konkretizované skutečnosti, že žalobce nesplnil svoji povinnost mít lovecky upotřebitelného psa žalovaný neprokázal. Jednak se jednalo o konkretizaci až v průběhu řízení, jednak žalobce v řízení předložil průkaz psa, kde jako majitel od roku 2011 je uveden žalobce. Jsou tam uvedena i průběžná očkování tohoto psa. Žalobce přitom uvedl, že i jiní přijímaní členové, kteří neměli pozemky v myslivecké honitbě, mohli tento nedostatek zhojit právě tím, že měli lovecky upotřebitelného psa. Stejná výjimka byla poskytnuta i žalobci. Jestliže žalovaný uváděl, že žalobce nesplnil podmínky pro přijetí za člena mysliveckého sdružení, pak tomu odporuje skutečnost, že žalobce ve skutečnosti byl na základě své žádosti o přijetí za člena mysliveckého sdružení do mysliveckého sdružení na dobu určitou přijat. Toto potvrdil vyslýchaný svědek pan [redacted], hospodář mysliveckého sdružení, který potvrdil, že žalobce byl přijat za člena na zkušební dobu na výroční členské schůzi 26. 3. 2010 s tím, že do roka doloží psa nebo vlastnictví pozemku. Potvrdil, že jako stálý člen byl přijat 19. 3. 2011. Jestliže tedy žalovaný zpochybňuje, že by žalobce byl stálým členem mysliveckého sdružení, popř. že nesplnil podmínky pro přijetí za stálého člena mysliveckého sdružení, pak sám žalovaný posoudil, že žalobce tyto podmínky žalobce splnil, když pan [redacted] potvrdil, že žalobce byl nejdříve přijat na zkušební dobu 26. 3. 2010. Jestliže by ve zkušební době nesplnil všechny podmínky pro přijetí za člena, jistě by nebyl přijat jako stálý člen. Jestliže byl žalobce jako stálý člen přijat 19. 3. 2011, pak tímto sám žalovaný osvědčil, že žalobce podmínky pro splnění za stálého člena mysliveckého sdružení splnil. Navíc předložený průkaz psa, kde je jako vlastník uveden pan žalobce, a z něhož vyplývá, že tohoto psa vlastnil

již v roce 2011, potvrzuje splnění této žalovaným stanovené podmínky pro přijetí žalobce za stálého člena mysliveckého sdružení. Ani toto porušení povinností žalobce nebylo ze strany žalovaného prokázáno.

Žalovaný dále uváděl, že žalobce se nechoval řádně k ostatním členům mysliveckého sdružení, když odkazoval na to, že na jedné poslední leči mysliveckého sdružení konané v roce 2012 došlo k incidentu, kdy žalobce slovně napadl paní [REDAKCE], dále jejího manžela [REDAKCE] a jiné členy mysliveckého sdružení. Vyslechnutá svědkyně [REDAKCE] uvedla, že si na celou záležitost již nepamatuje, pouze jejím manželem jí před jednáním byly tyto skutečnosti připomenuty. Uvedla, že jestliže si při poslední leči na zábavě lidé něco řeknou, pak si to také vyřeší. Pamatuje si jen to, že její manžel a žalobce se před hospodou dohadovali a že si to vypovídali. Z výslechu paní [REDAKCE] i jiných členů mysliveckého sdružení potom bylo zjištěno, že paní [REDAKCE] navíc není členkou mysliveckého sdružení. Jestliže jí tedy žalobce na poslední leči řekl vulgární slovo, jak sám před soudem potvrdil, pak tímto způsobem nenapadl člena mysliveckého sdružení.

Soud dále posuzoval, zda žalobce podal žalobu u soudu řádně a včas. Žalobce sám uvedl, že rozhodnutí o vyloučení obdržel dne 20. 5. 2014, s ohledem na jeho další pracovní cestu po 4. 6. 2014 to muselo být nejpozději 4. 6. 2014. Soud tedy má za to, že žalobce, který podal žalobu 12. 6. 2014, podal tuto žalobu včas, když dle § 242 vyloučený člen může do tří měsíců od doručení rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení. Žalovaný namítal, že původní žalobní petit nebyl řádný, že řádný žalobní petit upravil žalobce až dne 7. 8. 2014 a považuje tedy žalobu za opožděnou. Žalovaný přitom uváděl, že neshledává kontinuitu mezi původním žalobním návrhem ze dne 12. 6. 2014 a upraveným žalobním návrhem ze dne 7. 8. 2014, považuje proto návrh ze dne 7. 8. 2014 za opožděný. Soud se v daném případě neztotožnil s tvrzením žalovaného, že by zde nebyla kontinuita mezi původním žalobním návrhem a návrhem ze dne 7. 8. 2014. Žalovaný podanou žalobou od počátku sledoval tentýž cíl, a to skutečnost, aby byl nadále považován za člena mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška. Jestliže žalobní petit přeformuloval v souladu s novým obč. zákoníkem, pak nelze tento postup shledat jako nedůvodný a považovat návrh ze dne 7. 8. 2014 jako nový návrh, který by neměl kontinuitu s prvním původním návrhem. Soud půroto změnu žalobního návrhu připustil.

Z rozhodnutí členské schůze o vyloučení člena ze dne 25. 4. 2014 bylo zjištěno, že se uskutečnila členská schůze MS Věžovatá Pláně – Poluška. Předmětem programu bylo i vyloučení člena sdružení pana [REDAKCE] a to z důvodů uvedených v příloze k zápisu z výborové schůze ze dne 5. 3. 2014. Členská schůze rozhodla o vyloučení člena pana [REDAKCE]. V rozhodnutí bylo uvedeno, že ač byl pan [REDAKCE] pozván na tuto členskou schůzi, nezúčastnil se jí.

Z přílohy k zápisu z výborové schůze ze dne 5. 3. 2014 bylo zjištěno, že výbor navrhl vyloučení žalobce z členství v MS z důvodu:

- 1) Porušení odst. 5 písm. a) a to ve znění: Člen má základní povinnosti, a to zúčastňovat se členských schůzí, společných lovů, brigád, sčítání zvěře i kulturních akcí.

- 2) Porušení odst. 5 písm. d) a to ve znění: Dodržovat ve sdružení zásady občanského soužití, myslivecké etiky i odívání.
- 3) Porušení odst. 5 písm. f) a to ve znění: Plnit rozhodnutí členské schůze, pokyny výboru a revizní komise.

Výbor navrhl vyloučení dle bodu 6.2 stanov, a to z důvodu, že člen opakovaně do jednoho roku porušil členskou povinnost dle odst. 5/2, nebo který porušil předpisy o myslivosti, zbraních, ochraně přírody apod. Jako důvody níže uvedené byly uvedeny lži o zakoupení psa při přijímání za člena, neetické jednání ke členům MS, neplnění členských povinností, porušení mysliveckého zákona.

Jestliže zákon předpokládá v § 239 odst. 1 nového obč. zákoníku, že vyloučit člena ze spolku je možné tehdy, jestliže závažně porušil povinnosti vyplývající z členství a v přiměřené lhůtě nesjednal ani po výzvě spolku nápravu. V tomto případě tedy zákon předpokládá, že spolek nejdříve žalobce vyzval k nápravě. Žalovaný potvrdil, že žalobce dostal ze strany spolku jakési napomenutí v souvislosti s tím, že vzal do honitby cizí osoby, s nimiž skolil jelena evropského. V tomto smyslu proti žalobci bylo vedeno trestní i správní řízení, které nevyústilo v odsouzení žalobce nebo k uložení sankcí vůči žalobci. Ať už žalobce porušil tímto konáním o vzetí do honitby cizích osob a zastřelení jelena evropského stanovy žalobce či nikoliv, nejednalo se o důvody, pro něž by byl žalobce vyloučen. Tvrzení ohledně těchto starších skutečností jsou tedy v tomto řízení bezpředmětné. Vyloučení z členství mysliveckého sdružení na toto případné pochybení žádným způsobem neodkazovalo. Výzvu k nápravě ohledně porušení povinností vyplývajících z členství, jež jsou uvedeny v rozhodnutí o vyloučení, však žalobce nedostal. V tomto případě nepřichází v úvahu skutečnost, že by výzva nebyla požadována ve smyslu § 239 odst. 1 pro to, že porušení nebylo možné odčinit nebo způsobil-li spolku zvláště závažnou újmu.

Pokud jde o doručení vyloučení, pak ve smyslu § 241 odst. 1 musí být rozhodnutí o vyloučení doručeno členu v písemné formě. Soud výsledkem členů mysliveckého sdružení i statutárního orgánu zjišťoval, jakým způsobem bylo vyloučení žalobci doručeno. Žalovaný ne zvolil doručení s doručenkou prostřednictvím poštovního úřadu či na základě potvrzení o převzetí vyloučení, když žalobci mělo být vyloučení předáno neformálním způsobem. Žalobce převzetí tohoto vyloučení potvrdil, a to dnem 20. 5. 2014. Žalobce přitom k prokázání svého tvrzení, že žalobce o vyloučení věděl již dříve, a to nejpozději v den konání výstavy paroží, která se konala 10. 5. 2014, pak tato tvrzení v řízení žádným způsobem neprokázal. Svědek [REDAKCE], který měl toto tvrzení žalovaného prokázat, však vypověděl, že na výstavě paroží o tom s žalobcem nemluvil. Že by rozhodnutí o vyloučení bylo žalobci doručeno dříve než 20. 5. 2014 tedy žalovaný v řízení žádným způsobem neprokázal.

Závěr o skutkovém stavu věci:

V řízení bylo prokázáno, že u Krajského soudu v Č. Budějovicích je registrováno myslivecké sdružení Věžovatá Pláně – Poluška se sídlem ve Věžovaté Pláni. Bylo také zjištěno, že platnými stanovami mysliveckého sdružení jsou stanovy z 18. 11. 1992. Jestliže byly následně přijaty novější stanovy mysliveckého sdružení, a to na základě výzvy Ministerstva vnitra ČR, pak tyto stanovy dle zprávy Ministerstva vnitra ČR i Krajského soudu

v Českých Budějovicích nebyly do spolkového rejstříku zaslány a registrovány. V současné době platí tedy nadále stanovy z 18. 11. 1992. Jestliže platí tyto stanovy, pak měl žalobce svolat členy mysliveckého sdružení 8 dní před konáním členské schůze, která se konala 25. 4. 2014. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl dle svého tvrzení informován den předem 24. 4. 2014, dle sdělení členů mysliveckého sdružení a statutárního orgánu jen několik dnů předem v témže týdnu. Tedy v žádném případě nebyla splněna lhůta stanovená stanovami osmidenní. Také formální náležitosti svolání členské schůze nebyly splněny, když stanovy hovoří o nutnosti svolávat členskou schůzi písemně a skutečnost, že se členové mysliveckého sdružení dohodli na svolávání SMS zprávami, nebyla následně ve stanovách zakotvena. Podle stanov také měli být členové předem informováni o programu schůze, členové mysliveckého sdružení i statutární orgán včetně žalobce potvrdili, že žalobce nebyl před konáním členské schůze o programu informován. Nevěděl tedy, že předmětem programu členské schůze je i jeho vyloučení z mysliveckého sdružení. Žalobce potvrdil, že se této členské schůze nezúčastnil, bylo to však z toho důvodu, že jako řidič kamionu se v té době nacházel v zahraničí a s ohledem na to, že se o schůzi dozvěděl 19 hodin před jejím konáním, nemohl zajistit svou účast na této členské schůzi. V řízení tedy bylo prokázáno, že svolání členské schůze na 25. 4. 2014 nebylo provedeno formálně správně. Podle nového obč. zákoníku, žalobce měl mít také dānu možnost se ke svému vyloučení vyjádřit a předložit všechny skutečnosti, které by mu mohly být ku prospěchu. Výsledkem svědků i statutárního orgánu mysliveckého sdružení však bylo zjištěno, že žalobce takovou možnost nedostal, což i žalobce potvrdil. Neměl tedy možnost se ke svému vyloučení vyjádřit a předložit vše, co by mu mohlo být ku prospěchu. Ani tato podmínka pro rozhodnutí o vyloučení žalobce z členství v mysliveckém sdružení tedy nebyla splněna. V dalším se soud tedy zabýval tím, co bylo naplní, resp. obsahem rozhodnutí o vyloučení z členství. Rozhodnutí o vyloučení z členství v mysliveckém sdružení přitom odkazuje na přílohu k zápisu výborové schůze z 5. 3. 2014, která však vyloučení žalobce z mysliveckého sdružení popisuje pouze obecně, když odkazuje obecně na citaci stanov, nikoli, že by konkrétním způsobem uváděla, které konkrétní povinnosti žalobce porušil. Navíc tato příloha k zápisu výborové schůze odkazuje na neexistující odstavce a písmena stanov. Je zřejmé, že žalovaný v té době vycházel z nově přijatých stanov mysliveckého sdružení, tyto však nikdy nebyly zaslány do spolkového rejstříku a nebylo možné z nich při vyloučení člena vycházet. Jestliže žalovaný v průběhu řízení konkretizoval tato porušení povinností, pak soud nad rámec průběhu vyslychaných svědků prováděl dokazování za tím účelem, aby zjistil, zda ve skutečnosti skutečně porušil povinnosti, které v průběhu řízení žalobce konkretizoval a to i přes to, že formální náležitosti vyloučení z členství v mysliveckém sdružení nebyly splněny. Soud tak činil s ohledem na tvrzení žalovaného, že o vyloučení z mysliveckého sdružení nerozhodovali právníci, ale myslivci, že by se soud tedy měl zabývat především tím, zda byla naplněna materiální stránka podmínek pro vyloučení z členství. Žalovaný přitom odkazoval na § 574 obč. zákoníku, kdy se na jednání hledí spíše jako na platné než na neplatné. § 574 obč. zákoníku přitom stanoví, že na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné. Ani s ohledem na toto ustanovení soud neshledal, že by jednání žalovaného, a to vyloučení žalobce z členství mysliveckého sdružení, bylo platné. Ani materiální předpoklady pro vyloučení žalobce z člena mysliveckého sdružení nebyly ze strany žalovaného prokázány. Nebylo prokázáno jeho porušení povinností, kdy na místo účasti na brigádách měl povinnost obhospodařovat políčka. Nebylo prokázáno, že by tyto políčka neobhospodařoval, s výjimkou období od dubna 2014, kdy již byl z mysliveckého sdružení vyloučen. Je pravda, že za toto období, dle

sdělení žalovaného, žalovaný neobdržel dotace, nelze tyto skutečnosti však dávat k tíži žalovanému, který učinil pouze přípravné práce na jaře 2014 na políčkách, následně již tyto s ohledem na své vyloučení nedělal. Také nebylo prokázáno, že by namísto povinnosti mít pozemky nesplnil náhradní povinnost mít lovecky upotřebitelného psa. Existenci tohoto psa doložil žalobce předloženým dokladem o vlastnictví psa platným již od roku 2011. Pokud žalovaný tvrdil, že žalobce nesplnil podmínky pro přijetí za člena mysliveckého sdružení, pak logickým vyústěním by mělo být, že jestliže přijal žalobce za člena mysliveckého sdružení na zkušební dobu, pak by pro nesplnění podmínek nerozhodl o přijetí za stálého člena. Žalovaný však žalobce za stálého člena mysliveckého sdružení přijal. Ani tato tvrzení ze strany žalovaného tedy nebyla prokázána. Za situace, kdy soud shledal, že žaloba byla podána řádně a včas, rozhodl o tom, že se vyslovuje neplatnost rozhodnutí členské schůze ze dne 25. 4. 2014 mysliveckého sdružení Věžovatá Pláně – Poluška o vyloučení žalobce z tohoto spolku.

Právní posouzení věci:

Dle § 237 nového obč. zákoníku č. 89/2012 Sb., členství ve spolku zaniká vystoupením, vyloučením, nebo dalšími způsoby uvedenými ve stanovách nebo v zákoně.

Dle § 239 odst. 1 neurčí-li stanovy něco jiného, může spolek vyloučit člena, který závažně porušil povinnost vyplývající z členství a v přiměřené lhůtě nápravu nesjednal ani po výzvě spolku. Výzva se nevyžaduje, nelze-li porušení povinnosti odčinit nebo způsobilo-li spolku zvláště závažnou újmu. Dle odst. 2 rozhodnutí o vyloučení se doručí vyloučenému členu.

Dle § 240 odst. 1 neurčí-li stanovy jiný orgán, rozhoduje o vyloučení člena statutární orgán. Dle odst. 2 neurčí-li stanovy jinak, může návrh na vyloučení podat v písemné formě kterýkoliv člen; v návrhu se uvedou okolnosti osvědčující důvod pro vyloučení. Člen, proti kterému návrh směřuje, musí mít příležitost se s návrhem na vyloučení seznámit, žádat o jeho vysvětlení a doložit vše, co je mu ku prospěchu.

Dle § 241 odst. 1 člen může do 15 dnů od doručení rozhodnutí v písemné formě navrhnout, aby rozhodnutí o jeho vyloučení přezkoumala rozhodčí komise, leda že stanovy určí jiný orgán. Dle odst. 2 příslušný orgán zruší rozhodnutí o vyloučení člena, odporuje-li vyloučení zákonu nebo stanovám. Rozhodnutí o vyloučení člena může zrušit i v jiných odůvodněných případech.

Dle § 242 vyloučený člen může do tří měsíců od doručení rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení; jinak toto právo zaniká. Nebylo-li mu rozhodnutí doručeno, může člen návrh podat do tří měsíců ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejdéle však do 1 roku ode dne, kdy byl po vydání rozhodnutí zánik jeho členství vyloučení zapsán do seznamu členů; jinak toto právo zaniká.

Žalobce byl v řízení plně úspěšný, ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. mu přísluší právo na náhradu nákladů vynaložených k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Za zastoupení advokátem advokát vyúčtoval 11 právních úkonů po 2.500 Kč ve smyslu vyhl. 177/1996 Sb.,

a to za přípravu + převzetí zastoupení a první poradu s klientem, sepsání žaloby 11. 6. 2014, sepsání vyjádření 7. 8. 2014, jednání u soudu 14. 10. 2014, sepsání skutkových tvrzení 11. 11. 2014, jednání u soudu 20. 11. 2014, doplnění skutkových tvrzení 1. 12. 2014, jednání u soudu dne 18. 12. 2014 za 2 úkony, neboť jednání přesahovalo 2 hodiny, dále za jednání u soudu dne 12. 2. 2015, 20. 3. 2015, celkem tedy 27.500 Kč. Ke každému úkonu právní pomoci advokát vyúčtoval dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. režijní paušál po 300 Kč, celkem 3.300 Kč. Advokát také účtoval cestovné k jednání 14. 10. 2014, 20. 11. 2014 a 18. 12. 2014 vozidlem Renault Laguna, 5C1 9652, dle vyhl. 435/2013 Sb. z Č. Budějovic do Č. Krumlova a zpět v délce 153 km (3x 51 km), přičemž průměrná spotřeba os. automobilu činí 6,1 l/100 km motorové nafty, při vyhláskové ceně 36 Kč za 1 litr, spotřebované palivo na 1 km tedy činí 2,20 Kč. Cena spotřebované hmoty tak celkem činí 337 Kč. Advokát vyúčtoval i náhradu za použití silničního motorového vozidla dle stanovené vyhlášky po 3,60 Kč/1 km, za 153 ujetých kilometrů celkem 551 Kč. Dále advokát vyúčtoval cestovní náhrady k jednání dne 12. 2. 2015 a 20. 3. 2015 vozidlem Renault Laguna, 5C1 9652, dle vyhl. 328/2014 Sb., a to za cestu z Č. Budějovic do Č. Krumlova a zpět v délce 102 km (2x51 km), při průměrné spotřebě opět 6,1 l/100 km a vyhláskové ceně 36,10 na 1 litr motorové nafty, činí náhrada za jeden ujetý kilometr spotřebovaného paliva 2,22 Kč. Celkem za spotřebované hmoty tedy 224 Kč. Za základní náhradu za použití silničních motorových vozidel za 102 km účtoval advokát 377 Kč. Účtoval také náhrady ztráty času podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za cesty z Č. Budějovic do Č. Krumlova a zpět za 10 půlhodin po 100 Kč, celkem 1.000 Kč. Ze shora uvedených částek, s výjimkou zaplaceného soudního poplatku, žalobce účtoval 21 % DPH, když prokázal, že je plátcem této daně, a to částku 6.991 Kč. Žalobcem účtovanou náhradu nákladů řízení ve výši 42.280 Kč soud tak žalobci jako účelně vynaložené náklady přiznal.

Povinnost plnit do tří dnů od právní moci rozsudku vyplývá z § 160 o. s. ř., povinnost zaplatit náklady řízení k rukám advokáta vyplývá z § 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu okresního.

Pokud by povinnosti v rozsudku stanovené nebyly včas a řádně splněny, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

V Českém Krumlově dne 26. března 2015

JUDr. Ivana Paloučková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eliška Štollová